

Adventes Vēstis

2017. gada augusts, #8 (259)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
CEĻA MEKLĒ-
TĀJU VASARAS
NOMETNE

NOMETNĒ
KRISTĪTO
JAUNIEŠU
LIECĪBAS

SALACAS
DRAUDZES
80. JUBILEJA

SOLA SCRIPTU-
RA UN ELENA
VAITA

INTERVIJA AR
ANTRU UN AN-
DREJU ĀRIŅIEM

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Intervija	12
Vārds mācītājam	15
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Aktuāls jautājums	22

Vasaras pilnbriedā

Priecājos jūs uzrunāt vasaras siltākajā un gandrīz vai skaistākajā mēnesī. Mūsu bērniem un jauniešiem vēl ir atpūta no skolas, tajā pašā laikā ir ļoti interesanti pavadīts laiks kopā ar draugiem, skolotājiem un vecākiem ikgadējā Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnē. Tā šogad bija jubilejas – divdesmitā pēc kārtas. Žurnālā lasiet gan atskati uz nometnes gaitu, gan personīgus stāstus, saistītus ar dalību šai un iepriekšējās nometnēs. Bet tie, kas pārdzīvo, ka nav redzējuši spilgtu un interesantu uzvedumu pēc Daniēla grāmatas notikumu motīviem, var neskumst – šo lugu jau rudenī varēs redzēt Latvijas adventistu draudzēs. Tad mēs

arī mēģināsim vairāk iepazīties ar aktieriem (mūsu pašu draudžu talantiem) arī žurnālā lappusēs.

Numura intervija ir veltīta Andrim un Antrai Āriņiem, jo tieši augusta mēnesī viņš atzīmē savu 70. gadu jubileju. Sirsnīgi sveicam! Tapāt mīļi sveicam visas jaundibinātās ģimenes un citus jubilārus!

“Es jūs aicinu, brāļi, Dieva apžēlošanās dēļ nododiet sevi pašus – tā ir jūsu apzinīgā kalpošana Dievam – kā dzīvu, svētu un Dievam tīkamu upuri. Netopiet šim laikam līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā prātā, lai jūs varētu izprast, kas ir Dieva griba – to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs. Jo žēlastībā, kas man dota, es ikvienam jums saku: neuzskatiet sevi par pārākiem kā citi, esiet sapratīgi, ikviens pēc tāda ticības mēra, kādu Dievs tam ir piešķīris.” (Rom.12:1-3)

Lai Dievs mūsu visus bagātīgi svētī!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Vasaras nometņu laiks

Vasara ir iespēju laiks tiem, kas tiecas izbaudīt dabas tuvumu, atpūsties, kā arī iegūt jaunus iespaidus. Arī Bībelē teikts, ka daba ir viena no Dieva mācību grāmatām, kas palīdz mums labāk iepazīt visu lietu Radītāju. Jau divdesmito reizi tāda iespēja tika dota Latvijas Ceļa meklētāju klubu nometnes dalībniekiem.

Šogad Ceļa meklētāju uzmanības centrā bija viens no Bībeles pazīstamākajiem varoņiem Dāniēls un Bībeles grāmata, kas nes viņa vārdu. Tematiskā vienotība aptvēra visu nometnes programmu. Tie bija rīta un vakara svētbriņži kopā ar viesi no ASV Roberto Gosalesu, Bībeles nodarbības klubos un, protams, teatralizētais uzvedums, kas to visu pastiprināja ar audio - vizuālajiem iespaidiem. Divdesmit pirmais gadsimts un senā Babilona jeb Bībeles valodā - Bābele. Kas varētu būt kopējs šiem senajiem notikumiem ar mūsdienu augsto tehnoloģiju, globalizācijas, strauji augošās urbanizācijas un drudžainās steigas pārņemto pasauli? Starp šīm šķietami tik atšķirīgajām civilizācijām, dažādajiem laikmetiem un notikumiem iezīmējās vienmēr tik aktuālie jautājumi par cilvēka eksistences jēgu un sūtību. Tas ir mūžsenais jautājums par uzticību Dievam jebkuros apstākļos, bet jo īpaši tad, kad nonākam izvēles priekšā, kas skar mūsu brīvību vai pat dzīvību. Tas ir jautājums par mūsu personīgajām attiecībām ar Universa Radītāju un mūsu Glābēju. Tas ir jautājums par ticības un mūsu ikdienas dzīves saistību jeb to, kā mūsu ticība atklājas ikdienas dzīvē un saskarsmē ar citiem cilvēkiem, ticīgiem un arī neticīgiem.

Bībele un Dieva atklāsmes, kā arī Viņa aktīvā līdzdarbība pasaules vēstures notikumos rada nesatricināmu pārliecību un drošību, ka Viņš kontrolēja pasaules vēstures gaitu pagātnē, dara to pašreiz un vēl jo lielākā mērā darīs to arī turpmāk. Kaut arī notikumi mūsu dzīvē reizēm šķiet mulsinoši un nesaprotami, tomēr tajos nepārprotami atklājas Dieva beznosacījuma mīlestība. Ticu, ka daudzi nometnes dalībnieki ieguva stipru pārliecību, ka Dievam ir vērts uzticēties jebkuros apstākļos!

Augustā Lielā Telts sanāksme turpināja iepriekšējā gada sanāksmē aizsākto garīgās atmodas tēmu. Tā joprojām ir aktualitāte gan Latvijas, gan Eiropas, gan pasaules Adventistu draudzēs. Bez patiesas, dziļas, garīgas atmodas kristieši ir vāji un būtībā nederīgi darbam, kura dēļ ir aicināti no tumsas Dieva gaismā. Tā ir dzīva un pašreizējā kalpošana, tās ir dedzīgas un ticības pilnas lūgšanas, tā ir pastāvīga un pilnīga nodošanās Dieva lietai, kas var mainīt ierasto lietu kārtību un atmodināt cilvēkus ticību Bībeles patiesībām un Kristus glābjošajām spēkam. Noslēgšu ar citātu no Elenas Vaitas grāmatas "Izmeklētas vēstis."

"Daudzās sirdīs garīgās dzīvības elpa ir vairs tik tikko manāma. Es baidos, ka aktīvs karš pret pasauli, miesu un velnu vairs vispār nenotiek. Vai turpināsim priecāties par daļēji mirušu kristietību, par pasaules savtīgo, alkatīgo garu, dalīdamies tās bezdievībā un uzsmaidīdami tās meliem?"

Noteikti nē! Dieva žēlastībā stāvēsim droši par patiesības pamatlikumiem paliekot tiem uzticīgi līdz galam. Mūsu Meistars ir Kristus. Uz Viņu mums jāraugās un no Viņa jāsaņem gudrība! Viņa žēlastībā mums jābūt godīgiem, pazemīgiem un lēnprātīgiem, lai Dieva priekšā varēt pārstāvēt Viņu pasaulē." (SM – I, 92)

Lai Dievs svētī mūsu katra personīgo garīgo atmodu un draudzes Latvijā ar Svētā Gara izliešanos!

Gaidāmie pasākumi

20.-27. augusts

Rīgā norisināsies evaņģelizācijas nometne *Impact* Latvija. Tā ir lieliska iespēja izdzīvot praktisku evaņģēliju, piedzīvot Dieva tuvumu un sadraudzību ar citiem jauniešiem, kuri arī mīl Kristu no visas sirds. Nometnes laikā būs iespēja gan praktiski palīdzēt dažādiem cilvēkiem mājas darbos, gan stāstīt par mūsu Glābēju dažādās stacijās, kā arī daudz citu iespēju. Dalības maksa visai nedēļai ir 20 eiro.

9. septembris

Nodibinājums "Vērtību tilts" aicina visus pārus, kurus interesē lietderīgi pavadīt laiku kristīgu cilvēku vidē un gūt svētības, pilnveidojot attiecības ģimenē, piedāvājot sarunas pieaugušajiem "Atslēgas kopā būšanai" – 3. atslēga "Runāt, lai dzirdētu un klausīties, lai uzrunātu" Laiks un vieta: pl. 16.00, Jaunpalejās", Kauguru pagastā, Beverīnas novadā. Paredzēta bērnu pieskatīšana (vecumā no 5-10 gadiem). Pieteikšanās un sīkāka informācija: tālr.: 26548496.

Prieks jūras krastā

Pelēki mākoņi, stiprs vējš un krietni viļņi, tāds bija 1.jūlija rīts Klapkalnciema jūrmalā. Agrajā rīta stundā šeit bija pulcējusies lielākā daļa Tukuma adventistu draudzes locekļu, lai būtu kopā ar Annu, Aļonu, Alisi un Anriju, dodoties kristību ūdeņos ar mūsu mācītāju Andri Pešeli. Spēcīgie viļņi tā vien centās kādu apturēt, nogāzt no kājām, bet tie nespēja izjaukt svinīgo kristību norisi – no ūdens kapa piecēlies jaunam cilvēkam, noslēgušam sirds derību ar savu Pestītāju. Pretī jaunajiem draudzes locekļiem ūdenī steidzās māsas ar dvieļiem. Kāpās zem augstajām priedēm divu mācītāju un trīs draudzes vecāko svētot paceltās rokas pār jaunkristītajiem, lūgšanas, ziedu klēpj. Gara mašīnu virkne atgriezās Tukumā uz dievkalpojumu, kurā piemiņas mielastā piedalījās jaunie draudzes locekļi. Debesis priecājās kopā ar mums.

*Daina Sproģe,
Tukuma draudze*

Cilvēki, kas nav vienaldzīgi

22. jūlija pēcpusdienā Saldus mūzikas un mākslas skolas koncertzālē pulcēja klausītājus uz labdarības koncertu „No zemes līdz debesīm”. Koncerta apmeklētāji ar saviem ziedojumiem atbalstīja

Elvīru Vaitkeviču, lai viņa pēc smagā autoavārijā gūtās traumas saņemtu rehabilitāciju. Labdarības koncertā muzicēja bijušie Saldus mūzikas skolas audzēkņi – vijolniece Madara Liepiņa un Lielās mūzikas balvas ieguvējs pianists Daumants Liepiņš (foto pa labi).

Koncerts bija sagatavots augstā profesionālā līmenī. Jaunie mūziķi koncertu veltīja cilvēka mūžam. Bērība – jaukālais laiks dzīvē, to raksturo draiskulības, bezrūpība, lielā vecāku mīlestība. Pusaudžu vecums un jaunība raksturojas ar strauju dzīves ritmu, visu vajag apgūt, visur vajag paspēt, vienmēr par maz laika... protams, arī pirmā mīlestība. Brieduma gadi – tad domājam par dzīves jēgu, vai viss jau ir bijis, vai kaut kas vēl būs... Visas šīs emocijas dzirdējam koncertā.

Esam pateicīgi ikvienam, kurš atsaucās Dieva aicinājumam un atnāca uz koncertu. Visi kopā Elvīrai saziedojām 375 eiro!

Pateicamies mūsu kaimiņu draudzēm no Ezeres, Auces, Dobeles, Tukuma, Liepājas, Priekules, Rīgas un Kuldīgas, kuras atbalstīja koncertu. Pateicamies Dievam, ka Latvijā dzīvo cilvēki, kuriem nav vienaldzīgas citu ciešanas un sāpes. Mēs esam bagāta tauta, jo mums ir tāds Dievs.

"Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā." (1.Jāņa 4,16)

*Indra Kuģe,
Saldus draudze*

Elvīra ar tēti un skolotāju

Nopietns koncerts

Krāsainas afišas savlaicīgi aicināja tukumniekus 17.jūnijā uz tradicionālo garīgās mūzikas koncertu Durbes pilī. Šovasar koncertu sniedza jauniešu koris „Gaismas ceļā” diriģenta Mārtiņa Subatoviča vadībā. Koncertu iesāka pianiste, kora koncertmeistare Elīna Gaile ar interesanto Ferenca Lista- Roberta Šumaņa skaņdarbu „Veltījums”. Pirmā dziesma – V.Driķes „Tu esi Miers” skaisti ievadīja astoņdaļīgo dziesmu ciklu „Mūsu Tēvs Debesīs”. Mēs visi zinām Pestītāja doto parauglūgšanu. Katrs tās pants ir ar savu tematu, ietver tik daudz domu un atziņu. Tikpat dažādas bija šī cikla astoņas dziesmas, kuru vārdu un mūzikas autors ir Peppers Čoplins. Aplausi liecināja par klausītāju atzinību, bet daudzi klausoties kļuva domīgi. Kad Elīna atskaņoja F.Lista „La Campanella”, zāle atsaucās ar smaidiem un dedzīgiem aplausiem. Pēc pēdējās dziesmas klausītāji ar aplausiem neļāva korim aiziet un saņēma skaistu noslēguma dziesmu – V.Pūces „Mana zeme”. Šis bija neparasts koncerts, tas ne tikai emocionāli iepriecināja, bet arī aizskāra sirdi, liekot padomāt par dzīves nopietnību. Paldies par to!

No Tukuma draudzes

SALACAS DRAUDZEI – JUBILEJAS SVĒTKI

Šogad 1. jūlijā Salacas draudze atzīmēja 80 gadu pastāvēšanas jubileju.

Draudze tika dibināta 1937.gadā Pāles pagasta „Dzintaros”. Tikai vēlāk – 1979. gadā – draudze pārcēlās uz br. Šaripova celto un uz lūgšanām izloloto namu Zvaigžņu ielā Salacgrīvā. Tas bija Dieva brīnums, ka tajos laikos atļāva atvērt telpas pilsētā. Bet Dievam nekas nav neiespējams.

Jubilejas dievkalpojums bija veltīts Dieva pielūgsmei, pagodināšanai un slavēšanai par Dieva vadību, par draudzi, par ļaudīm, ko Dievs šajos 80 gados bija piepulcinājis.

Mums kā draudzei ir liels prieks par iespēju sadarboties ar pilsētas vadību, ar pilsētas sociālajiem dienestiem, ar dienas centru, lai sniegtu labumu sabiedrībai pilsētā, kurā

mēs dzīvojam. Tādēļ šajā jubilejā mēs kā draudze izteicām viņiem pateicību par iespēju veiksmīgi realizēt daudzus pasākumus.

Paldies mācītājiem, kas bija kalpojuši Salacas draudzē – Dzintaram Ozoliņam, Modrim Lapam, kā arī Latvijas draudžu savienības bīskapam Vilnim Latgalim, kas svētku dievkalpojumā kalpoja ar vārdu. Paldies a cappella ansamblim no Rīgas, kas iepriecināja klausītājus ar skaistu mūziku.

Svētki pavadīti, jubileja nosvinēta, un mēs kā draudze cerībā raugāties nākotnē, lai pasludinātu Dieva lielo žēlastību.

Salacas draudzes mācītāja Dagnija Lapa

20 GADUS ZAĻĀ PĻAVĀ

Ši bija 20. nometne! Jubilejas nometne! Jau 20 gadus Latvijā notiek ikgadējā Ceļa meklētāju un tagad arī Piedzīvojumu meklētāju nometne, kad zaļā pļavā ierodas nu jau simtiem bērnu un jauniešu, lai pavadītu vienu nedēļu kopā ar Dievu. Bet ko tas nozīmē visiem organizatoriem? Šajā žurnāla numurā jums būs iespēja lasīt, ko par šo nenovērtējamo kalpošanu domā klubu direktori. Tās ir liecības par to, ko nozīme saņemt dodot.

Ko es atrodu Ceļa meklētājos

Inga Šlakota

Kad mana māsiņa Vēsma uzaicināja mūsu ģimeni pievienoties Kandavas klubam uz 2002. gada Ceļa meklētāju nometni, man bija 11 gadi. Skaidri atceros, kā pašā sākumā mani apbūra konstrukcijas - kā svētdienas laikā no tukšas pļavas izauga pilsēta.

Vēl es ātri vien pamanīju, ka nometnē neko neietekmē laika apstākļi, un bērna laimei nekas vairāk nebija vajadzīgs. Atceros, piemēram, kādu lietainu dienu, kurā bija slapjš un auksts, un mēs sasaucāmies ar blakus dzīvojošo Talsu klubu par to, kādu tēju katrs dzer. Mums bija kumelišu, viņiem mežrozīšu. Saule nebija obligāta, ja varējām sēdēt zem nojumes, dzert karstu tēju un sasaukties ar kaimiņiem.

Es uzaugu, vairumu sabatu pavadot mājas dievkalpojumos, kuros mamma mums ar brāli vadīja brīnišķīgas bērnu Bībeles studijas. Man ir vislabākās atmiņas par sabatiem, bet bez draudzes - kas zina, vai man joprojām būtu sabati. Bet toreiz uz Mazsalacas draudzi mēs aizbraucām, jo gribējām parunāt par Ceļa meklētāju kluba izveidi arī mūsu pusē. Aizbraucām, iepatikās un palikām. Un, jā, izdevās arī izveidot klubu.

Un tā tas sākās. Manā dzīvē pie apvāršņa beidzot parādījās kristīgi draugi, un tas bija tieši tas, kas bija vajadzīgs. Kad ģeogrāfijā bija jāapgūst Latvijas pilsētu atrašanās vietas, es jutu milzu entuziasmu, jo tas bija kā runāt par draugiem – Dobeles, Saldus, Sigulda un daudz citu

paliek auksti, es domāju par šo savu pasauli – kur ir tik silti arī tad, kad līst nedēļu no vietas!

Mīļu atmiņu piepildītas ir ne tikai 15 vietas Latvijā, tāda ir arī Dānija, Somija, Nīderlande un pat Oškoša Amerikā. Cik daudz iespēju manā dzīvē

pasaulē, jo viņas nav Ceļa meklētājos. Bet nu par vislielāko iespēju – atrast Ceļu. Ir bijis daudz tādu cilvēku, kas pirmoreiz atbrauc uz nometni un ir sajūsmā par atmosfēru, kāda tajā valda. „Es braucu uz nometni ar domu, ka dāvinu savu atvaļinājuma nedēļu, bet nezināju, ka tas, kurš saņems visvairāk, būšu es,” pozitīvu emociju pārpildīts, īpaši pateicības vēstulē rakstīja viens no aktieriem, kas kādugad bija atbraucis uz nometni, lai spēlētu izrādē. Šādu atsauksmju daudzums ir pārliecinošs, ka, lai nu kur, bet uz Ceļa meklētāju nometni var droši aicināt cilvēkus, kam ilgojos pastāstīt par Dievu. Es zinu – ja vien viņš vai viņa atbrauks uz nometni! – vienaldzīgs nepaliks. Cilvēki pamana, kāda kārtība tur valda, viņi to novērtē. Viņi pamana uzklusētas lūgšanas, vienotību un sirsnību, un, visbeidzot, pamana, ka reālas attiecības ar reālu Dievu nav ilūzija. Saeļojies svaigu gaisu, iepazīs jaunus draugus, izsmējies par jokiem, izrunāties par dziļām tēmām pie ugunsкура, pārbūvējis savus fiziskos spēkus būvniecībā un pārgājienā, atrauts no tehnoloģijām un ērtībām, apguvis jaunas prasmes, piedalījies svinīgā gājienā, tāds cilvēks stāv piektdienas vakarā un skatās, kā notiek kristības, kā pēc tam „jaundzimtus” uzņem ģimenē, kā visi svin sabatu kā tādu paradīzes dienu, kā visi atver savas sirdis Dievam lūgšanu zemē.

vietu saistījās ar ugunsкура atspīdumā mirdzošām, reizi gadā satiktām, bet ļoti, ļoti iemīlētām sejām.

Bet vislabākais bija tas, ka bija jātiecas arī pa gadu. Pusaudžu gados mūsu vēlmei pavadīt laiku kopā nebija robežu. Katras mācības, draudzes pasākumi, dzimšanas un vārda dienas bija iemesls satikties. Ceļa meklētāju kluba dēļ dzīve bija absolūti aizraujoša, burbuļojoša, tieši tik traka, cik tajā vecumā kārojās. Es nevarētu vēlēt vēl jautrākus šos gadus, un, salīdzinot ar to, pasaulei nebija pilnīgi nekā, ko man piedāvāt.

Pēc Ceļa meklētāju nometnēm tiek rēķināti gadi. Es pabeidzu pamatskolu tajā gadā, kad nometne notika Grundzālē. Tātad – tas bija 2006. Tā ir bijusi gada gaidītākā un emocijām bagātākā nedēļa jau 15 gadus. Tā, it kā es vienu nedēļu gadā varētu pavadīt ar savu paplašināto ģimeni. Atjaunotās Ēdenes priekšnojautu nedēļa, tuvākais Debesīm, kas te iespējams. Es atceros, kā bērnībā, klusi vērodama šo man jauno pasauli, redzēju – svētdienā ierodoties, jaunieši no dažādiem klubiem skrēja cits citam pretī un cieši apskāvās. Pāris gadus es visu un visus vēl vēroju, bet nemanot arī manas nometnes svētdienas kļuva par ciešu apskāvienu maratoniem. Es to uzskatu par savu pasauli. Visi man tur mīļi. Kad ārējā pasaulē

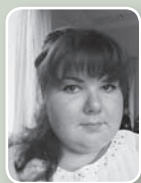
nākušas no šīs organizācijas! Pie visa klāt skaidri atceros, ka pat puīši mani interesēja tikai Ceļa meklētāju vidē – tā bija vienīgā vieta, kur atrast kādu īpašu draugu šķita droši. Un, protams, vēl arī tas, ka nekur citur vienkārši ne-

bija tādu puīšu, kādi bija Ceļa meklētājos. Atceros pat domu savā pusaudzes galvā, ka man žel to meiteņu, kurām neatliek nekas cits, kā meklēt puīšus

Tas ir daudz. To nevar tik vienkārši aizmirst. Vismaz cilvēki, ko es esmu uzaicinājusi uz šo nometni, tā apgalvo. Arī mani nometnes nedēļa vienmēr ne-

susi tuvāk Kungam. Dzīvā daba visapkārt. Vadītāju lūgšanu sanāksmes. Atklāšana, kurā nekad nav lijis. Cilvēku liecības. Kristības un to stāsti. Sabata miers. 18 gadu vecumā, kad pirmoreiz biju atbildīga par skatuves programmu, bija sevišķi brīnumaina nedēļa kopā ar mācītāju Izraēlu. Toreiz sabatā es tiku uzņemta māstergaidos un nekad neaizmirsīšu savas emocijas tajā brīdī. Man šķita, ka Dievs saka: nu lūk, šis ir tas, ko esmu paredzējis Tev! Viņš šķita tik tuvu, ka uzreiz pēc ceremonijas aizskrēju aiz telts skatuves sienas, lai nomestos ceļos izmirkušajā zālē, būtos pacelt acis pret debesīm un caur asarām slavētu Dievu, pateiktos Viņam, nodotos Viņam. Aiz telts skatuves sienas pagājusi liela daļa mana laika nometņu sanāksmēs, un katreiz citādi Dievs tajā vietā ir ļāvis piedzīvot, ka Viņš ir ar mani, ka Viņš mīl mani un grib, lai esmu ar Viņu. Vārdi, kā varu to raksturot, ir maza aisberga virspusīte, apakšā ir viss tas labais, ko Dievs dod izjust un ko vārdos nevar izteikt.

Zane Alberiņa

Lai gan vasaras mēneši vēl tikai pusē, atkal no jauna pārliecinājos, ka Ceļa meklētāju nometnē piedzīvotā nedēļa ir labākā nedēļa gadā. Un tā jau 17 gadus. Kāpēc varu apgalvot, ka labākā? Vienkārši – jo pēc smaga darba gada ir iespēja piedzīvot nelielu “Debesis virs zemes” sajūtu. Protams, ka katras nometnes sagatavošanās darbi ir laikietilpīgi un piedzīvojumiem bagāts laiks, taču pirms šīs

jubilejas nometnes izjutu īpašu Dieva vadību. Tas man personīgi bija viens no iespaidīgākajiem gatavošanās laikiem. Mēs, koordinatori, esam piedzīvojuši, ka Dievs pirms katras nometnes īpašā veidā parāda vai, pareizāk sakot, sagatavo tam, ko piedzīvosim nometnē, sagatavo tam, kam jāpievērš īpaša uzmanība. Arī šī nometne nebija izņēmums. Dzīvojot veselu nedēļu pļavas vidū ar vēl 499, 599 vai 699 gan pazīstamiem, gan pilnīgi svešiem cilvēkiem, vienmēr ir jādomā par šo cilvēku labstājību, labiekārtojot nometnes teritoriju, par kvalitatīvu laika pavadīšanu (par programmu) u.tml., un galvenokārt par drošību. Tas, kam šogad gājām cauri gatavošanās laikā, vainagojās ar panākumiem nometnes laikā. Jo tik mierīgu, klusu un sakārtotu nometni es piedzīvoju pirmo reizi. Tik daudz pozitīvus, atsaucīgus un nenogurušus (neveiksmīgu cīņu par programmas ievērošanu nepārņemtus) vadītājus redzu pirmo reizi. Tik daudz pateicību par fantastiski noorganizētu nometni saņēmu pirmo reizi. Un redzēt, kā Dievs maina valsts li-

kumus par labu mūsu nometnei, bija mans īpašais piedzīvojums. Katru gadu saskaramies ar dažādām problēmām par dalībnieku ārsta izziņām, jo tās ir derīgas tikai 10 dienas pirms nometnes (š.g. 30.jūnijs, piektdiena). Kā zināms, šovasar ir ģimenes ārstu streiks, kas sākās 3.jūlijā, pirmdienā. Pastāvēja maza iespēja, ka visi nometnes dalībnieki varētu saņemt ārsta izrakstus šajā vienīgajā piektdienā, tāpēc daudzi to izdarīja jau iepriekš, bet tas nozīmē, ka šīs ārsta zīmes nav derīgas, un, ja pie mums atnāktu Veselības inspekcijas pārbaude, tas radītu problēmas. Kā vienmēr, arī šo jautājumu likām Dieva rokās. Un Dievs par to parūpējās! Noteikumi, kas regulē šo prasību, tikai mainīti 27.jūnijā un stājās spēkā 1.jūlijā. Jaunā prasība paredz, ka dalībnieku ārsta zīmes ir derīgas, kas izrakstītas trīs mēnešus iepriekš. Slava Dievam! Mēs kalpojam varenam Dievam! Kopumā Ceļa meklētājiem manā dzīvē vienmēr ir bijusi īpaša vieta. Pusaudžu gados tie noteikti bija neskaitāmie lieliskie piedzīvojumi, jauniegūtie draugi, nodarbības, pārgājieni un citas aktivitātes. Taču šobrīd, kad gan uz nometnēm, gan mācību gadu skatos kā pieaugušais, tas ir vēl kas īpašāks. Nevaru vien beigt brīnīties, kā Dievs vada šo organizāciju mūsu mazajā Latvijā, gan kā Dievs vada manu koordinatore un visu klubu direktoru komandu! Jo viss,

ko piedzīvojam, ir viens liels brīnums. To visu vadot un organizējot, vienmēr piedzīvojam dažādus gan lielākus, gan mazākus šķēršļus, kas cilvēku spēkiem nav atrisināmi, bet, redzot šo lielo Dieva vadību, piedzīvojot neskaitāmas atbildētas lūgšanas, redzot atrisināties tik dažādas situācijas un redzot tik daudz bērnu un ģimeņu sirdis, kas nodotas mūsu Glābējam, varu teikt, ka "manā nespēkā Dieva spēks varens parādās".
Gribu teikt paldies tiem cilvēkiem

Gunta Muceniece

Katra Ceļa meklētāju nometne ir īpaši svētki tās dalībniekiem un arī skolotājiem.

Katrai nometnei ir sava īpaša seja, piemēram – Grundzāles nometnē – karstuma rekords līdz +40 °C, Bārta tik slapja, ka pārgājiens jānomaina pret ceļa būvi, lai tiktu mājās. Šīs nometnes ceturtdienas pārgājiens lietus laikā – tas nav galvenais. Visām nometnēm ir kaut kas īpaši kopīgs – rīta

var pārrunāt, kā Dievs darbojās viņu dzīvē, kā atbild lūgšanas, un skolotāji var redzēt, kā viņu audzēkņi ir izauguši un paši vada nodarbības. Tās ir atbildētas lūgšanas, kuras Dievs ir uzklaustījis. Prieks, ka brāļi un māsas draudzē aizlūdz par bērniem, kuri ir nometnē, veidojot aizlūgšanu ķēdi. Novēlu visiem izbaudīt, cik Dievs ir labs, rūpējoties par katru!

Dāvis Priede

Esmu Ceļa meklētājs kopš 12 gadu vecuma, un šogad bija mana 15. CM nometne. 2002. gadā mamma mūs ar

māsu aizveda uz nometni, jo gribēja, lai mēs satiekam vairāk kristīgus draugus. Lai nokļūtu CM nometnē, viņai nācās izveidot CM klubu vietējā draudzē, kurš mammas vadībā darbojas joprojām, lai gan mēs sen vairs neesam šī kluba Ceļa meklētāji. Kad 2009. gadā biju jau izaudzis no CM vecuma, bet vēl īsti nebiju gatavs kļūt par vadītāju, Guna un Viesturs mani aizveda uz CM nometni ASV. Šī nometne kopā ar 35000 Ceļa meklētājiem, kuri tur bija, atstāja neizdzēšamu iespaidu. Tāpat arī Guna un Viesturs ar savu piemēru parādīja, ko nozīmē būt labam CM vadītājam.

Labākais Ceļa meklētājos ir tas, ka tā ir lieliska vide personīgai garīgai un rakstura izaugsmei. Šeit vadītāji aug kopā ar bērniem un mācās viens no otra. Dzīvojot nedēļu uz pļavas, kur nav daudz kas, pie kā tik ļoti pierasts, cilvēki mainās, un ir iespēja saprast, ko nozīmē Kristus sacītais: "Lielākais jūsu

manā dzīvē, kas ir atbalstījuši manu kalpošanu Ceļa meklētāju klubā, paldies Dobeles klubam par maniem pirmajiem iespaidiem par Ceļa meklētāju nometnēm, paldies mana pirmā kluba direktoram Uldim Jēkabsonam un viņa aizrautībai uz piedzīvojumiem dabā, paldies Arvīdam Irmejam par lielisko iespēju būt Amerikas Ceļa meklētāju nometnē, kas bija pamudinājums kļūt par kluba direktori, paldies Gunai par atbalstu un uzaicinājumu kalpot kā koordinatore, paldies manai mīļajai koordinatorei komandai par atbalstu, iedvesmu un aizlūgšanām un īpašs PALDIES manai mammai un brālim. Jo, atskatoties uz savu dzīvi, varu teikt, ka Ceļa meklētāji ir vienīgais iemesls, kāpēc iepazīnu Dievu, kāpēc esmu izvēlējusies palikt draudzē un kāpēc mans dzīves aicinājums ir kalpot šajā brīnišķīgajā organizācijā gan mūsu sabiedrībai, gan mūsu draudzē. Es ticu, ka tas arī vēl turpinās nest svētības gan manā dzīvē un tajā, ko daru, gan mūsu draudzē un šajā organizācijā Latvijā.

un vakara kopīgi svētbrīži, uzvedumi, dziesmas un personīgais laiks Bībeles pētīšanai. Šeit bērni no mazajām draudzēm redz, ka viņi nav vienīgie savā skolā, klasē, kam interesē Bībele. Šeit kopā ar draugiem pie ugunsкура

vidū lai ir jūsu kalps." Tāpat arī nodrošināt regulāras CM kluba nodarbības visu gadu ir nopietns izaicinājums. Ja Tu vēlies piedzīvojumus ar Dievu, iesaisties Ceļa meklētāju kalpošanā! Ja Tu vēlies redzēt Dieva brīnumus, nododies pilnībā Ceļa meklētāju kalpošanai! Tāda ir mana pieredze Ceļa meklētājos. Paldies Gunai, Viesturam un pārējiem CM vadītājiem, kuri nenogurstoši strādā pie tā, lai mums Latvijā būtu tik izcili sakārtota CM vide un sistēma, kurā katrs var atrast savu vietu kalpošanā!

Jūdiķe Purviņa

Sodien atceroties to, kā sākās mana kalpošana un darbošanās Ceļa meklētāju klubā, es varu teikt, ka tas bija brīnums un manai dzīvei ļoti nozīmīga daļa no Dieva lielā plāna. Šogad Ērgļu klubs piedzīvoja 9. neaizmirstamu, emocijām un piedzīvojumiem bagātu nometni. Pārdomājot šos deviņus gadus, man nepamet viens jautājums - kur es biju agrāk? Kāpēc ziņa par Ceļa meklētājiem nevarēja pie mums atnākt ātrāk? Bet Dievam ir savs plāns.

Ļoti spilgti atceros mūsu pirmo nometni Liepājas pusē Gramzdā. Viss bija jaunums, daudz pārsteigumu un daudz neskaidra. Bet piektdienas vakarā pēc kristībām manī mainījās kaut kas ļoti būtisks. Tajā gadā no mūsu kluba kristījās viens Ceļa meklētājs. Pēc kristībām piedzīvoju lielu pārdzīvojumu. Viens pēc otra mana kluba bērni sāka ļoti raudāt un nebija nomierināmi. Tik ļoti šīs kristības bija aizkustinājušas viņu sirdiņas. Neko nespēju padarīt, kā vien arī

ļaut vaļu asarām. Un tad es sapratu, ka Ceļa meklētāji - tas ir kaut kas īpašs. Es pieņemu lēmumu, ka noteikti turpināšu šo kalpošanu, lai ko arī tas no manis prasītu. Tajā vakarā iemilēju "Ceļa meklētājus".

Un tagad, atskatoties uz šiem deviņiem gadiem, es esmu sapratusi, ka Ceļa meklētājs - tā nav noteikta vecuma grupa, bet tas ir dzīvesveids. Mans dzīvesveids un vislabākais - kopā ar bērniem un Jēzu. Esmu ļoti pateicīga, ka Dievs man ir dāvējis un uzticējis šo kalpošanu. Darbojoties šajā organizācijā, esmu piedzīvojusi vislabākos savas dzīves notikumus un tik daudz atbildētu lūgšanu! Dievs ir īpaši svētījis Ērgļu klubu ar brīnišķīgiem bērniem un vislabāko komandu - Uldi, Inetu, Maiju, Baibu un Agri. Mūsu komanda ir ļoti vienota un spēcīga, jo mūs vieno kalpošanas prieks, mīlestība uz bērniem un E.G. Vaitas vārdi:

"Ikvienam jāpaceļ krusts un pieticīgā, lēnprātīgā un pazemīgā garā jāuzņemas Dieva uzliktie pienākumi, nododoties personīgam darbam to labā, kuriem viņu apkārtņē vajadzīga palīdzība un gaisma. Visi, kas uzņemas šos pienākumus, iegūs bagātus piedzīvojumus un viņu sirdīs sāks kvēlot degsme." ("Review and Herald", 1891. gada 21. jūlijā) Un mūsu pienākums ir vest bērnus pie Jēzus, lai viņi saņemtu vislielāko Mīlestību. Nav iespējams pietiekoši pateikties šiem maniem mīļajiem un dārgajiem cīņu biedriem, bet gan dāvēt sirsnīgas pateicības lūgšanas mūsu Debesu Tēvam.

Inta Priede

Katra nometne ir intensīvais piedzīvojumu laiks ar Dievu. Mūsu ģimenei tas sākās 2002. gadā - laikā, kad

pārdzīvojām smagu krīzi attiecībās ar draudzi. Tieši šajā pārbaudījumu stundā Dievs īpaši parūpējās par mūsu bērniem Ingu (11 gadi) un Dāvi (13 gadi), kuri piedzīvoja īstu kristīgu mīlestību un pieņemšanu Ceļa meklētāju „draudzē”. Šī pozitīvā attieksme, atvērtība, bezaizspriedumainā pieņemšana, kas ir tik nepieciešama katram cilvēkam un it īpaši pusaudzim, ir viens no lieliskākajiem Ceļa meklētāju darbības principiem.

Piedzīvojumi ar Dievu kā dārgas pērles virtēnē krājas gan nometņu laikā, gan to starplaikos. Gatavojot darba burtnīcas, spēles, vakara stāstus, programmu, katra labā doma un ideja ir izlūgta no Dieva. Es lūgšanā saku Dievam: „Tu esi Radītājs. Dod man radošo domu tik, cik tā vajag šim darbam.” Dievs šo lūgšanu vienmēr atbild.

Lūgšanā saņemtais spēks, vadība un

padoms ir arī visu nometņu organizētāju darba stiprais pamats gan koordinatoriem, kas telefonkonferencēs ir kopā katru nedēļu, gan klubu vadītājiem, gan katram skolotājam, audzinātājam, pavāram, mediķiem.

Nometne ir vieta, kurā arī bērni īpaši mācās lūgt Dievu un Viņam uzticēties. To veicina gan garīgās mācības, bet praktiski vēl vairāk pārbaudījumu brīži – lietūs, vējš, par ko bērni dzied un

piedzīvo, ka tos Dievs savās rokās tur. Nopietnas ir aizlūgšanu vajadzības par draugu veselību, drošību. Un visskaistāk izskan bērnu pateicības pie vakara ugunsкура.

Šogad man īpašas pārdomas raisīja sarkanbaltā lente, kura bija apvilktā apkārt visai nometnes teritorijai. Saskatīju to kā līdzību ar lūgšanu ķēdi, ko veido draudze visā Latvijā, un kā Dieva mīlestības un taisnības glābšanas simbolu. Dāvids dzied 139. psalmā 5. pantā: „Tu esi ap mani no visām pusēm, Tu turi savu roku pār mani.” Tā ir patiesība, kuru nevar ar vārdiem izskaidrot, ar krāsām attēlot, bet ko var bagātīgi piedzīvot tad, kad

esi tajā iekšā. Tā tas turpinās Latvijas Ceļa meklētāju nometnēs jau 20 gadus – intensīvi piedzīvojumi ar Dievu.

Guna Rīmane

Šoreiz CM un PM nometni, kura jau otro gadu pēc kārtas notika Stalbē, apmeklēja gandrīz 600 cilvēki (bērni,

skolotāji, vecāki, viesi), kas ir nedaudz mazāk nekā iepriekšējā reizē. Bet gan galvenie nometnes dalībnieki – bērni un jaunieši no daudzām Latvijas draudzēm –, gan skolotāji, klubu direktori, vecāki un viesi apgalvoja, ka šī bija viskvalitatīvākā nometne no visām. Ļoti labas atsauksmes bija par visa līmeņa darbībām, bija padomāts gan par saturu, gan praktiskiem jautājumiem, viss bija pārdomāts, un, manuprāt, izdevies.

Šajā nometnē ciemojās arī dažāda līmeņa draudzes amatpersonas no citām valstīm. Ļoti pozitīvu vērtējumu un labus vārdus sniedza Igaunijas CM direktors Jannari Kogerman un Baltijas ūnijas jauniešu vadītājs Midnaugas Pekunas. TED CM direktors Peters Bohsens novērtēja Latvijas CM organizācijas darbību kā vienu no labākajām Transeiropas divīzijā un apstiprināja, ka ir pieņemts lēmums TED CM nometni 2023. gadā rīkot Latvijā.

Man pašai ir gandarījums par nometnes kvalitāti – jubilejas 20.-tā ir sanākusi vislabākā. Pēc iepriekšējām nometnēm, analizējot, kas izdevās/neizdevās, sapratām, ka, koncentrējoties uz nometnes dalībnieku daudzumu, mēs zaudējam kvalitāti. Un šoreiz īpaši piestrādājot pie kvalitātes, tas deva patiesi labus rezultātus. No savas puses gribu pateikties visiem, kas šo gadu laikā atbalsēja un palīdzēja Latvijas Ceļa meklētāju organizācijai sasniegt šos panākumus, visiem, kas pielika pie tā savu roku un pacēla pie Debesu Tēva savas aizlūgšanas.

Intervēja
Tatjana Tomsone

DAUDZBĒRNU MĀCĪTĀJA ĢIMENĒ

Kā mācītājs viņš ir bieži dzirdēts. Bet cik daudz mēs zinām par Āriņu ģimeni? Andrejs augstā svinēja 70 gadu jubileju! Tādēļ šoreiz „Adventes Vēstis” intervija ar Rīgas Centra draudzes mācītāju Andreju Āriņu un viņa dzīvesbiedri Antru.

Andrej, vispirms pastāsti, lūdzu, par savu ģimeni, vecākiem, savu bērnu un personīgo ceļu pie Dieva.

Esmu no Pāķiem, no Madonas puses. Dzīvojām skaista ezera krastā, bijām daudz bērnu ģimene – 9 bērni –, es biju ceturtais pēc 2 brāļiem un māsas. Esmu dzimis kristīgā ģimenē, mani vecāki bija luterāņi, kuri bija kļuvuši par adventistiem. Mans tēvs mācījās Sužos par evaņģēlistu, savu kalpošanu sāka Aizputē, tad Kuldīgā. Tad piedzima 2 vecākie bērni – brālis un māsa. Ar velosipēdu braucot mājās no kalpošanas Kuldīgā, tētis pēkšņi pazuda uz pusgadu. Izrādījās, viņš bija arestēts

un aizsūtīts pie Klusā okeāna spaidu darbos. Tur daudzi gāja bojā, bet mans tēvs dedzīgi lūdza Dievu, lai viņš tiktu mājās. Toreiz vienkāršākais ceļš bija, nocērtot sev roku vai kāju. Manam tēvam sabruka mugurkauls. Atgriežoties mājās, viņš bija tā uzpampis, ka mamma viņa ar grūtībām atpazīna.

1947. gadā nācu pasaulē es. Un tā ir sanācis, ka mantojumā es saņēmu noslieci – iepazīt reālo, dzīvo Dievu. Man no bērniības bija sapnis, kurš piepildījies – kļūt par mācītāju vai ķirurgu. Bet es ļoti ilgojos nevis piederēt kādai draudzei vai baznīcai, bet atrast reālas, dzīvas, personiskas attiecības ar Dievu.

Jau 9 gadu vecumā es kristījos. Mani vecāki nebija ar mieru, taču draudze mani šai lēmumā atbalstīja, un es tiku kristīts. Mans ceļš vienmēr ir gājis vienā noteiktā virzienā. Skolas gados mans kā adventistiem, kas sestdienās neapmeklēja skolu, bija jāsaskaras ar pazemojumiem un izsmieklu. Gandrīz katru pirmdien man visas klases priekšā direktoram un skolotājam bija jāskaidro, kāpēc nebiju skolā, bija jāatbild uz dažādiem ar ticību saistītiem jautājumiem. Tagad esmu secinājis, ka tas bija kā treniņš ticības stiprināšanai. Pēc Madonas rajona Lazdonas 8.-gadīgas skolas pabeigšanas bija jāsāk strādāt, arī atbalstot ģimeni. Mūs kā

kristiešus nelaida tālāk mācīties. Es sāku strādāt par mežstrādnieku, sveķu tecinātāju, līdz sasniedzu 18 gadu vecumu, kad bija jāiet armijā. Jāatzīst, darbs mani nesaistīja, bet bija iztikai nepieciešams. Tā es mācījos pacietību, ar svēto pacietību darot arī to, kas man ne īpaši patīk.

Armijā es izmācījos par elektro un radio mehāniķi, dienēju aviācijā. Iemācījos Dievam uzticēties, tur es atradu reālo, dzīvo Dievu, jo bija jārisina jautājumi par sabatu, nešķīstas gaļas nelietošanu un cilvēku nošaušanu. Dievs mani brīnīšķā kārtā izvadīja cauri visām grūtībām šai dzīves posmā, es piedzīvoju Viņa īpašu aizgādību, vadību.

Pēc armijas kādus sešus gadus nostrādāju meža darbos, kamēr “par mutes palaišanu” (liecināšanu un stāstīšanu

Lai gan tagad ir ticības brīvība un Adventistu baznīca Latvijā ir atzīta ar likumu valsts priekšā, kurš dot iespēju baudīt arī sabata mieru, jautājums par sabatu joprojām ir aktuāls. Problēma ir tajā, ka cilvēki padodas spiedienam strādāt sabatos, Ddaudzi domā – ja es pazaudēšu darbu, būs beigas, es pazaudēšu maizi, ģimeni, visu

Otrā problēma ir vienaldzība pret iegūtajām garīgajām zināšanām, jo pierasts dzīvot mierīgos apstākļos, bez raizēm. Vēl ir tendence skatīties, ko dara citās konfesijās, piemēroties tām. Ir vērojama vieglprātīga attieksme pret ticības dārgumiem, vērtībām. Labi, Dievs ir, kristības varbūt pieņemšu, bet dzīvoju kā dzīvojis.

Jauniešiem šodien internets kļuvis par maizi, par dzīvības maizi, jo visu informāciju viņi smeļ no turienes. In-

nē gribēju piedzīvot Dieva svētības. Neslēpšu, es arī konsultējos ar saviem vecākiem, saņēmu svētības no viņiem, viņi mani atbalstīja. Tad es izvērtēju kritērijus un uzdevu sev jautājumu: kādām īpašībām būs reāla nozīme, kad es izvēlēšos dzīves draugu. Mācītāja sievai ir jābūt ļoti patstāvīgai, neatkarīgai, bieži vien bez vīra klātbūtnes, bez greizsirdības, čaklai, strādīgai, izdzīvotājai, vienkāršai sevī un, protams, ar veselīgu skatu un veselību. Antrā es to redzēju. Es no Dieva lūdzu zīmi – reālu atbildi, vai tieši Antra ir mana izredzētā? Mums iepriekš nebija sarunāta tikšanās, es braucu no Tukuma un Rīgu, kur Antra dzīvoja. Es kā zīmi biju izvēlēties iespēju satikties ar Antru, ieejot no ielas viņas namā (viņa dzīvoja 3. stāvā). Tikšanas notika pie ārdurvīm, viņa nāca man pretī. Nekas

Stāstot par Dievu, necentīsimies būt pārgudri, mēģinot izstāstīt visu Bībeli. Apkārtējie vēro mūs, mēs liecinām par Dievu ar savu dzīvi un uzvedību.

par Dievu) tiku atlaists. Nonācu meliorācijā, pabeidzu Mālpils tehnikumu, kļuva par melioratoru un atkal par “mutes palaišanu” (runāšanu par Dievu) man bija jāaiziet, bet rezultātā viens mans kolēģis, autokrāna vadītājs, kļuva par adventistu.

Tad es gribēju kļūt par melnstrādnieku, bet Dievs visu kārtoja citādi – es nokļuvu celtniecībā, bez akadēmiskas izglītības sāku strādāt par vecāko inženieri projektēšanas grupā. Drīz man bija jauna māja, labi apmaksāts darbs, dienesta mašīnas.

Man bija 33 gadi, kad man piedāvāja sākt mācītāja kalpošanu. Tas nozīmēja, ka būs jāatvadās no 2/3 daļas algas, jaunbūvētās mājas, jāatsakās no mašīnas un jāpāriet uz divriteņa. Un turklāt jāpārceļas uz tālo Alūksni. Neslēpšu, bija smagi, bet es pieņēmu lēmumu, jo sapratu, ka tā ir Dieva vadība, Dievs to tā bija sakārtojis un vadījis, un, ja es Viņam uzticēšos, piedzīvošu svētības. Bet ja es atraidīšu šo aicinājumu, nogrimšu kā svina gabals ezerā. Tā es kļuva par mācītāju.

Un šodien? Vai šodien ticīgajiem un mācītājiem ir citi izaicinājumi nekā padomju laikos?

formācija tur ir daudz un dažāda, grūti pārbaudāma, pievilcīgi pasniegta, tai viegli noticēt. Tas arī traucē uzticēties Dievam un Bībelei, pie tā ir nopietni jāstrādā.

Izaicinājums ir jaunkristīto kalpošana draudzē, jo katram jaunkristītam ir jāsameklē sava vieta draudzē. Mūsu problēmas ir – kā palīdzēt jaunam draudzes loceklim palikt, iesaistīties draudzes dzīvē, kā viņu saistoši uzrunāt, iemīlēt.

Vēl izaicinājums ir jaunie vēji, jaunas doktrīnas, kas arī vairāk attiecas uz jaunajiem. Runājot līdztībā, maziem bērniem vispirms jāēd mātes piens nevis borščs, tas sabojā organismu. Tā arī ir ar mācībām.

Pastāstiet, lūdzu, savu iepazīšanās stāstu. Kā jūs atrādāt viens otru, vai meklējāt?

Antra: Nekas speciāli nebija plānots. Andris mani uzrunāja. Acīmredzot, tā bija kaut kāda Dieva vadība, kas mūs saveda kopā, un tā turpinās līdz šodienai.

Andrejs: Es jau kalpoju draudzē kā mācītājs, un mācītājam ir vajadzīgs dzīves draugs un ģimenes atbalsts. Es par to domāju. Un es savā ģime-

iepriekš nebija sarunāts, es atvēru viņas īrētā nama ārdurvis un satiku viņu! Antra: Es gāju uz pagrabu pakal malī, pagraba durvis bija blakus ieejas durvīm. Biju darba drēbēs, jo ciemiņus tai brīdī negaidīju.

Andrejs: Tā bija mūsu liktenīgā tikšanās, kaut gan draudzē jau bijām tikušies. Toreiz jaunieši un draudzes locekļi no dažādām draudzēm daudz labāk pazina viens otru nekā tagad.

Antra: Jaunieši arī nebija tik daudz kā tagad, visi viens otru vairāk vai mazāk pazina.

Dievs jūsu ģimeni bagātīgi svētījis ar bērniem. Visi ir draudzē, visi aktīvi kalpo. Kā jūs panācāt, ka visiem jūsu bērniem tas ir svarīgi?

Antra: Nekā speciāli to nevar noorganizēt un panākt, lai bērni ir draudzē. Tas vienkārši bija mūsu dzīvesveids, un tā tās arī darbojas. Nevienam arī sabatos neizteica domu vai vēlēšanos citādāk pavadīt laiku kopā. Visi gāja, un viss notika.

Andrejs: Es teiktu, tas ir mantojums, gēnu reģistrs, tas nāk no senčiem. Jo gan mani, gan Antras vecāki bija adventisti. Antras vectēvs bija Apvienotās draudzes krievu grupas vecākais.

Antra: Iznāk, mani bērni ir adventisti jau ceturta paaudzē, mazbērni sanāk jau piektā paaudzē. Viņi arī nezina citus variantus, izņemot to, ka sestdienā jānāk uz sapulci.

Andrejs: Un bērībā iesaistīšana kalpošanā – gan dziedāšanā, gan citos veidos – palīdz viņiem labi justies. Mūsu bērni bija nerātni, aktīvi, grūti bija valdīt. Bet tomēr draudze viņus pacieta, nenoraidīja. Tā Dievs viņus izaudzināja un svētīja.

Gribu pieminēt, ka ļoti liela vērtība ir Ceļa meklētāju nometnēm. Arī tas, ka mums auga kopā 6 bērni, bija ar savu vērtību. Viņi savā starpā draudzējās un vēl piesaistīja draugus. Ja bērns ir viens, viņam gribas meklēt sev sabiedrību ārpusē. Bet galvenais, ka mūsu bērni draudzē jutās labi, viņi nāca pie savējiem, viņus pieņēma kā ģimenē. Jo visādi mēdz būt ar attiecsmi pret mācītāju un līdz ar to viņa ģimeni. Mums šai jomā ir tikai pozitīva pieredze.

Apkopojot var teikt, ka te ir 4 faktori: mantojuma faktors, dabīgais attiecību faktors, sadarbība un vide draudzē, kurā bērni izaug. Arī šodien viņi vērtē un paši aktīvi piedalās draudzes dzīvē.

Vai jūs kā mācītāja ģimene esat saskārušies arī ar kādu pamācošu, ne visai labu attiecsmi no draudzes locekļu puses? It īpaši kad jūsu bērni bija ne tik lieli un, kā minējāt, diezgan aktīvi?

Antra: Es personīgi nekad neesmu jutusi sliktu attiecsmi pret mums. Vienmēr draudzē būs tādi, kas jutīsies mazliet neērti, ja netālu sēž mazi un nemierīgi bērni. Bet tie ir atsevišķi indivīdi. Es tikai brīnos, kāpēc tie, kam traucē tas, ka bērni kustas, nesēž vienkopus draudzē, kādā vienā stūrī. Lai tie, kam ir bērni, varētu būt otrā pusē. Andrejs: Arī pret mani ir izturējušies pozitīvi gan draudze, gan draudzes vadība. Man nav bijušas konfliktu situācijas, kad draudze būtu gribējusi izmest mani aiz borta. Tieši otrādi – draudzē esmu juties gaidīts.

Andrej, ilgu laiku tev nācās strādāt par Baltijas ūnijas sekretāru un līdz ar to daudz apmeklēt draudzes gan Latvijā, gan Lietuvā, gan Igaunijā. Kādas ir atšķirības starp adventistu draudzēm Baltijas valstīs?

Jā, man bija iespēja apmeklēt draudzes Latvijā, Lietuvā un Igaunijā 25 gadu garumā. Man ļoti patika Lietu-

vā, jo, pateicoties mūsu Dievam, Ģenerālkonferences Globālajai Misijai, tur tapa daudz jaunas draudzes. Gribu pateikt lielu paldies toreizējam ūnijas vadītājam Valdim Zilgalvim, ar kuru kopā mēs esam daudz strādājuši, organizējuši, mērķtiecīgi plānojuši resursus un meklējuši sponsorus. Lietuvā attieksme pret mums joprojām ir īpaša, sirsnīga, viņi aicina ciemos. Lietuvieši ir ļoti atvērti, pretimnākoši, sirsnīgi, mīļi, emocionāli. Bieži vien adventisti Lietuvā jutās neaizsargāti, jo tur tomēr dominē Katoļu baznīca, kura diktē savus noteikumus. Tas bieži vieni izraisīja neziņu un nedrošību, neļāva pieņemt vēlamus lēmumus.

Igaunijā bija citādi. Tur sastapos ar vēsumu, viņiem ārkārtīgi svarīgs ir patriotiskais moments, viņi ne visai gribēja dzirdēt krieviski runājošus. Man tur izdevās labāk sadarboties ar krieviski runājošiem igauņiem. Krievu draudzē Tallinā notika semināri, bija kristības. Igaunijā draudzes labprāt interesējas par aktivitātēm un kristībām, kas notiek Latvijā. Un es piedzīvoju – kad tiek noņemtas barjeras, viņi var būt ļoti draudzīgi, gatavi atdot pēdējo. Igaunija arī piedzīvoja garīgu izaugsmi, bet ne tik lielu kā Lietuvā. Lietuvā sākumā bija tikai dažas draudzes – Kauņā, Šauļos. Ar viņiem mēs kontaktējāmies jau agrā jaunībā. Bet igauņi man vienmēr bija kā paraugs, vienmēr pirmie, vislabākie.

Darbs Baltijas ūnijā bija ļoti svētīgs. Dievs mani bija pagodinājis ar šo kalpošanu. Pēdējos gados bija garīga atslābuma laiks, jāgaida jaunu vilni.

Tieši par to es gribēju jautāt. Acīmredzot tāds semināru laiks kā toreiz ir pagājis. Cilvēki jāuzrunā ar citām metodēm. Cik liela loma ir individuālai misijai? Kādas metodes, tavuprāt, var dot rezultātus?

Draudzības faktors evaņģelizācijā ir ļoti nozīmīgs, bet svarīgākais ir Dieva Gara aicinājums. Nupat mums CM nometnē bija kristības, kurā sirds derību ar Dievu slēdza jauna māsa no Liepājas rajona, viņa tagad dzīvo Rīgā. Viņa teica, ka pašai bija radusies vēlēšanas vairāk uzzināt par Dievu. Bet viņai ir draudzene no adventistu ģimenes, kura bija aizklūdusi prom no Dieva. Un tā abām bija iespēja tuvojties Dievam un apmeklēt adventistu dievkalpojumu. Tagad viņas stiprina un mudina viena otru, un viņu draudzība arī tikai stiprinās.

Bet es ticu arī masveida pasākumiem. Mūsdienās vajag lielāku jaudu, lai paceltu ko tādu. Mums ir viens evaņģēlists, kurš saka, ka, izplatot 200 000 ielūgumus Rīgā, uz semināru varētu atnākt 400 līdz 600 cilvēki.

Mazie semināri gan vairs nedarbojas. Tad labāk ejam draudzības pasākumos. Mums labi darbojas ALFA kursi, 12-15 jaunus draudzes locekļus esam ieguvuši šādā veidā. Tikai jāmeklē jauni pasniegšanas veidi, metodes, un rezultāts būs. Darbojas mājas grupas. Es uzskatu, ka evaņģelizācija var turpināties, ja mēs individuāli atrodam cilvēkus, ar viņiem draudzējamies un tad viņiem pastāstām to, kas viņus interesē.

Ko tu novēli un iedrošini lasītājiem, kuri interesējas par garīgām vērtībām un grib tajās dalīties ar līdzcilvēkiem?

Lūdziet no Dieva rast iespējas palīdzēt konkrētam cilvēkam viņa vajadzībās, atrodiēt laiku lūgt, ziedot laiku un, ja nepieciešams, arī kādus līdzekļus, lai atbalstītu citus. Vajag lūgt Dievu, lai Viņš palīdz atrast cilvēkus, kuriem liecināt. Tas nekas, ka par “mutes palaišanu” (kā bija manā dzīvē) vari tikt apspiests. Dievs sarūpēs labāku darbu, ja liecināšanas dēļ tu tiks atbrīvots no esošā. Bet, stāstot par Dievu, necenšimies būt pārgudri, mēģinot izstāstīt visu Bībeli. Apkārtējie vēro mūs, mēs liecinām par Dievu ar savu dzīvi un uzvedību. Un tad viņi grūtos brīžos meklēs pie mums atbalstu. Dievs sakārto visu. Mans novēlējums – lūgt Dievu, saklausīt Viņa balsi un nepaļaut garām izdevības, ko Viņš piedāvā. Tā Dieva mīlestība atklājas caur mums.

Antra, ko tu novēlētu draudzes ģimenēm, kurās aug bērni?

Man šķiet, ka bērni visvairāk vēro dzīvi, kāda ir vecākiem vai vecvecākiem. Esmu lasījusi un dzirdējusi daudzus piemērus, ka vecāku un vecvecāku dievbijīgas dzīves piemērs ir bijis tas, kas vēlākos gados ir pamudinājis arī jauniešus tam sekot. Jo viņi ir saskatījuši, ka tā ir vērtība, tā ir bijusi viņu vecāku vērtība, un, to pārvērtējot, arī viņi paši ir atzinuši to kā vērtību. Vienkāršas kristīgas dzīves piemērs ir vislabākais, ko redzēt bērniem. Un lūgšanas.

Alberto Timms, PhD
žurnāls "Ministry"

SOLA SCRIPTURA: REFORMATORI UN ELENA VAITA

Laikā, kad kristietība ir sašķelta daudzās Bībeles interpretāciju konfliktējošās skolās un 45 000 dažādās kristīgās "konfesijās" (2014), Elenas Vaitas darbi funkcionē kā dievišķs pravietisks filtrs, kas spēj novērst maldīgas interpretācijas, kuras mākslīgi tiek uzspiestas Bībelei.

Kristietība daudz ko bija zaudējusi no sākotnējās bībeliskās identitātes pēc apustuļu laika un pēc grieķu-romiešu pagāniskās kultūras ietekmes. Izmantojot Aleksandrijas alegorisko metodi, daudzi kristiešu interpretētāji atrada plašumus, lai pielāgotu Rakstus populārajai kultūrai. Šīs hermenētiskās metodoloģijas pieņemšana iesāka vairāku Bībeles doktrīnu eroziju no galvenās kristietības plūsmas. Pati par sevi alegoriskā metode būtu varējusi ievadīt kristīgo draudzi tādās daudzveidīgos Rakstu skaidrojumos, ka tās reliģiskā identitāte būtu varējusi izzust pavisam. Taču Romas draudze šajā reliģiski hermenētiskajā subjektīvismā un Romas impērijas sociopolitiskajā ietekmē guva priekšrocības, novietojot sevi kā vienīgo patieso

Rakstu interpretētāju. Pamazām vairākas ārpusbībeliskās "apustuļu tradīcijas" pārveidoja Rakstu interpretāciju un baznīcas mācību. Augustīns pat atzinās: "No savas puses es neticēju evaņģēlijam, kā tikai tam, ko ir apstiprinājusi Katoliskās baznīcas autoritāte." Akvīnas Toms sacīja, ka "formāli ticības objekts ir Pirmā Patiesība, kas ir atspoguļota Svētajos Rakstos un Baznīcas mācībā, kura izriet no Pirmās Patiesības". Vēlāk Trentas koncila (1546.g.) ceturtajā sesijā tika uzsvērts, ka visas glābjošās patiesības un uzvedības noteikumus satur "rakstītās grāmatas un nerakstītās tradīcijas...", kuras ir saglabājušas Katoliskā baznīca". "Svētajai mātei Baznīcai" pieder autoritāte spriest par Svēto Rakstu "patieso nozīmi un skaidrojumiem". Rezultātā

baznīcas intereses guva pārsvaru pār patieso uzticību Dieva Vārdam, un tika uzcelta spēcīga, bet nebībeliska hermenētiska tradīcija.

Jau viduslaikos agrīnie reformatori kā Džons Viklifs, Jans Huss, Prāgas Hieronīms un valdieši centās atjaunot Rakstu autoritāti pāri reliģiskajām tradīcijām un baznīcas lēmumiem. Lai gan viņi bija ierobežoti lielumā, tomēr šie mēģinājumi bruģēja ceļu lielajai hermenētiskajai un baznīcas Reformācijai sešpadsmitajā gadsimtā.

Šis raksts īsumā aptver, kā sešpadsmitā gadsimta reformatori lietojuši Sola Scriptura principu, atbildot uz Romas katoļu pretenzijām būt vienīgajiem patiesajiem Rakstu skaidrotājiem, un kā Elena Vaita ir uzsvērusi un pielietojusi šo principu savos Rakstu skaidroju-

mos. Šie koncepti var piedāvāt node-rīgu izpratni par Elenas Vaitas svarīgo lomu gala laikā, paaugstinot Sola Scriptura principu.

Protestantu atbilde: Sola Scriptura princips

Sešpadsmitā gadsimta Reformācija pirmkārt bija hermenētiskā reformācija, kura izraisīja baznīcas reformāciju. Viens no svarīgākajiem šīs kustības principiem bija Sola Scriptura princips, kurš sevī ietver (1) teorētisku apzināšanos, ka Raksti ir vienīgie ticības un prakses noteikumi reliģiskajās lietās, un (2) praktisku šī principa pielietojumu Rakstu interpretācijā. No teorētiskās perspektīvas Luters skaidri norādīja: “Tādēļ Raksti paši sev ir gaisma. Tas ir labi, ka Raksti izskaidro paši sevi.” Vormsas saeimas laikā (1521) Luters apstiprināja, ka viņš “nepieņem pāvestu un koncilu autoritāti, jo tie ir

un ticības artikuli ir tikuši izveidoti, atklājot dažādos protestantu ticējumus un nianšes. Bez tam, kamēr Cvinglijs un Karlštats noraidīja visu, ko Bībele nemāca, Luters nosvērās pieļaut visu, ko Bībele neaizliedz. Pieņemot, ka “viss, kas nav pret Rakstiem, ir par Rakstiem, un Raksti to atbalsta”, Luters paturēja vairākus katoļu mises elementus paša liturģiskajā modelī.

Dažādi mēģinājumi ir veikti, lai noteiktu attiecības starp inspirētajiem Rakstiem un citiem neinspirētiem kristiešu paziņojumiem un rakstiem. Piemēram, luterāņu Vienprātības formulas stingrā deklarācija (1577) piedāvā trīskārtīgo autoritātes rindu, kuru veido: (1) praviešu un apustuļu Vecās un Jaunās Derības Raksti, kas ir “vienīgais patiesais standarts un norma, saskaņā ar kuru visi skolotāji un mācības tiek salīdzinātas”, (2) “patiesā kristiešu doktrīna”, kuru veido no Dieva Vārda smeltās trīs ekumēniskās ticības apliecības – Apustuļu,

principu. Līdz ar to sauklis “reformētai draudzei vienmēr ir jātop reformētai saskaņā ar Dieva Vārdu” (ecclesia reformata, semper reformanda, secundum verbum Dei) patur sevī nepārtrauktības principu tiem, kuri vēlas turpināt atjaunošanas procesu, kuru iesāka protestantu Reformācija.

Tā vietā, lai turpinātu šo virzienu, daudzi pēc Reformācijas protestanti un evaņģelikāli pieņēma alternatīvo hermenētiku, kura aizēnoja plašo Sola Scriptura principu un īpašo vēsturisko Rakstu pravietojumu interpretāciju.

Šīs alternatīvas sevī iekļāva Romas katoļu pretērisma un futūrisma Bībeles pravietojumu interpretācijas, liberālās vēsturiski-kritiskās pieejas, kuras dzēsa pārdabiskā elementu no Rakstiem, un dispensāciju pieeju, kas sašķēļ Rakstu vienotību. Ikviens no šīm cilvēciskajām pieejām, ja tās tiek lietotas Bībeles vietā, sagroza vai pat iznīcina Sola Scriptura principu. 20. gadsimta laikā

Daudzi pēc Reformācijas protestanti un evaņģelikāli pieņēma alternatīvo hermenētiku, kura aizēnoja plašo Sola Scriptura principu un īpašo vēsturisko Rakstu pravietojumu interpretāciju.

pretrunā viens otram”. Ja vien viņš netiek pārliecināts uz Rakstu un skaidrā saprāta pamata, viņš nevar atsaukt savus uzskatus.

Žans Kalvins ir izteicies vēl tiešāk, sakot, ka “tie, kurus Svētais Gars ir mācījis iekšēji, patiesi balstās uz Rakstiem”, un ka “Raksti patiešām ir pašpietiekami, tāpēc nav nepieciešams tos pakļaut pierādījumiem un saprātam”. Līdzīgi arī 6. artikuls no Anglikāņu baznīcas (1571) trīsdesmit deviņiem artikuliem saka: “Svētie Raksti satur visu nepieciešamo glābšanai: līdz ar to viss, kas tajos nav rakstīts, ne arī tas, ko ar to nevar pierādīt, netiek no cilvēka prasīts, lai tam ticētu kā ticības artikulam vai to mācītu kā nepieciešamību glābšanai.”

Taču no praktiskās perspektīvas Reformatori nebija lietojuši principu Sola Scriptura, lai noliegtu visus citus reliģisko zināšanu avotus. Luters ne tikai bija pieņēmis pirmo koncilu ticības apliecības un daudzus baznīcēvus, bet arī bija rakstījis Lutera mazo katehismu (1529) un lielo katehismu (1529). Līdzīgā kārtā arī Kalvins bija rakstījis Kristīgās reliģijas iestādījumu (1536, revidēti 1559) un savu katehismu (1538). Vairākas citas ticības apliecības

Nīķejas un Atanāsija ticības apliecības, ka arī agrīnās luterāņu ticības apliecības un doktrīnu artikuli, un (3) “citas labas, vērtīgas, šķīstas grāmatas, Svēto Rakstu izskaidrojumi, maldu nolieģumi un doktrīnu artikulu izskaidrojumi”. Luters uzsvēra Rakstu beznosacījuma autoritāti pretstatā relatīvajām un nosacījuma baznīcas teologu autoritātēm. Tikai aizdota autoritāte tika piešķirta tām baznīcas tradīcijas daļām, kuras pamatotas Rakstos un trijās ekumēniskajās ticības apliecībās, jo “viņš bija pārliecināts, ka tās atbilst Rakstiem”. Attiecīgi no protestantu perspektīvas ticības apliecība ir tikai norma normata (pakārtoti ticības noteikumi), kuriem piemīt tikai “baznīcas jeb nosacīta autoritāte, kura ir atkarīga no tās saskaņas lieluma ar Bībeli”, kas ir norma normans (ticības primārais noteikums).

Tomēr Alisters Makgrats apgalvo, ka “vienīgais Reformācijas spārns, kurš konsekventi pielietoja Sola Scriptura principu, ir bijuši radikālie reformatori jeb anabaptisti”. Taču pat anabaptisti, kuri parakstīja septiņus Šleitheimas ticības apliecības (1527) artikus, nebija tikuši pārāk tālu Bībeles patiesību atjaunošanā, izmantojot Sola Scriptura

parādījās vairākas sociāli-zinātniskas hermenētikas, kuras tālāk izaicināja Sola Scriptura principu.

Elenas Vaitas uzsvars Sola Scriptura principam

Vairāki deviņpadsmitā gadsimta Ziemeļamerikas atjaunotāji un atmodas darbinieki uzsvēra nepieciešamību no jauna atklāt dažas apustuliskās draudzes mācības. Taču neviena cita mūsdienu reliģiskā kustība nav tik konsekventi pielietojusi principu Sola Scriptura Bībeles patiesības atjaunošanā kā sabatu ievērojošie adventisti (Septītās dienas adventistu baznīcas dibinātāji). Šajā procesā svarīga bija Elenas Vaitas pravietiskā kalpošana, kura, neaizvietojot un neaizēnojot Bībeli (kā to apgalvo daži kritiķi), burtiski vadīja ļaudis uz beznosacījuma paklausību Bībelei, kas pati sevi izskaidro. Tas atklājas gan viņas padomos, kā Rakstus nepieciešams skaidrot, gan veidā, kā viņa tos ir skaidrojusi.

Neminot vārdā futūrisma un pretērisma teorijas, Vaita paaugstināja protestantu vēsturisko identifikāciju pāvestībai kā “mazajam ragam” (Daniela 7:8, 11, 21,

22, 24-26, 8:9-14), kā antikristam (2. Tesalonīķiešiem 2:1-12) un zvēram no jūras (Atklāsmes 13:1-9). Viņa arī veicināja uzlūkot 1260 simboliskās dienas (Atkl. 11:3, 12:6, Dan. 7:25, Atkl. 11:2, 12:14, 13:5) kā pāvestības virsvaldības periodu starp 538. un 1798. g.

No otras puses, Elena Vaita spēcīgi brīdināja, ka ticība Bībelei ir bijusi “efektīvi sagrauta ar augstās kritikas un spekulāciju palīdzību... līdzīgi kā tas bija darīts ar tradīciju un rabīnisma palīdzību Kristus dienās”. Viņa paskaidroja, ka “augstās kritikas darbs sašķeļot, apšaubot un rekonstruējot, ir iznīcinājis ticību Bībelei kā dievišķajai atklāsmei. Tas nolaupa Dieva Vārdam spēku kontrolēt, pacelt un iedvesmot cilvēku dzīvi”.

Kontrastā dispensāciju teorijai, kas sašķeļ Bībeles vēsturi vairākās (parasti septiņās) atšķirīgās dispensācijās, Elena Vaita runā tikai par divām dispensācijām (Veco un Jauno Derību), kas ir vienotas savā starpā ar tipoloģijas palīdzību. Viņa mācīja: “Nepastāv tāds kontrasts, kā daži to apgalvo, starp

tīt lielā kosmiski-vēsturiskā konflikta kontekstā starp Dievu un sātanu. Viņa atbalstīja līdzsvaru starp dotās rakstu vietas ekseģēzes studijām un tās interpretāciju Rakstu analogiju gaismā.

Visur norādot uz viņas uzsvāru ar analogiju ar Rakstiem, Elena Vaita apstiprināja tās pozitīvo iznākumu: “Bībele izskaidro pati sevi, viena rakstu vieta izskaidro citu. Salīdzinot rakstu vietas ar līdzīgu saturu, jūs saredzēsiet skaistumu un harmoniju, par kādu jūs nekad neesat sapņojuši.” Šie teikumi mums paskaidro, kā viņa bija lietojusi Sola Scriptura principu Bībeles skaidrošanā.

Kā Elena Vaita ir lietojusi Sola Scriptura principu

Faktu, ka Elena Vaita nav veikusi mūsdienīgu ekseģēzes analīzi Bībeles tekstam, nevajadzētu lietot, lai noraidītu viņas Rakstu skaidrojumus. Viņas Rakstu lietojums tiešām ir pravietisks, kas bieži vien atklāj personu iekšējos motīvus, kuri ir iesaistījušies garīgajās cīņās, kuras notiek ārpus skatuves. Bez

19:23-29) bojā eja bija uztverta kā vēsturisks notikums Vecajā Derībā (5. Moz. 29:23; Jes. 13:19; Jer. 49:18, 50:40; Amos 4:11) un arī Jaunajā (Lūk. 17:28-29; 2. Pēt. 2:6-8; Jūda 1:7), tā arī uzskatīja Elena Vaita. Brīnumu vēsturiskums 2. Mozus grāmatā par ceļojumu tuksnesī ir apstiprināts ar citām rakstu vietām ne tikai Vecajā Derībā (Ps. 66:6; 78:10-55; 105:26-45; 106:7-33; 136:10-16; Mal. 4:4), bet arī Jaunajā (Ap.d. 7:17-44; Ebr. 11:22-30), tā arī dara Elena Vaita. Stāsts par Jonu lielās zivs vēderā (Jonas 1:17; 2:10) burtiski ir noticis kā aprakstīts Bībelē, saskaņā ar Jēzu (Mat. 12:39-41), un to apstiprina arī Elena Vaita.

Pretstatā kritiskiem mēģinājumiem atrast “vēsturisko Jēzu” (Alberts Šveicers) un “demitologizēt” četrus evaņģēlijus (Rudolfs Bultmans), Elena Vaita apstiprināja evaņģēliju aprakstus un brīnumus kā vēsturiskus. Viņas klasiskais darbs “Laikmetu ilgas” rosina uzticēšanos veidam, kā Jēzus un Viņa kalpošana ir atspoguļota kanoniskajos evaņģēlijos, un sniedz daudz vērtīgu

“Laikmetu ilgas” rosina uzticēšanos veidam, kā Jēzus un Viņa kalpošana ir atspoguļota kanoniskajos evaņģēlijos. Šī grāmata ir labs paraugs Elenas Vaitas nodošanās principam Sola Scriptura.

Veco un Jauno Derību, Dieva likumu un Kristus evaņģēliju, jūdu un kristietības laikmetu dispensācijām. Ikviens dvēsele, kura ir glābta iepriekšējā dispensācijā, bija glābta Kristū tikpat droši, kā arī mēs šodien. Sentēvi un pravieši bija kristieši. Evaņģēlija apsoļījums tika dots pirmajam pārim Ēdenē, kad pārkāpuma dēļ tie sevi atšķīra no Dieva. Ābrahāms sludināja evaņģēliju. Visi ebreji bija dzēruši no garīgās klints, kas ir Kristus.”

Atzīstot, ka pastāv dažādas Dieva atklāsmes attīstības pakāpes, kuras risina Dieva ļaužu vajadzības dažādos laikmetos, Vaita uzsver, ka abās dispensācijās “Dieva prasības ir tās pašas” un “Viņa valdīšanas principi ir tie paši”. “Vecā Derība ir evaņģēlijs tēlos un simbolos. Jaunā Derība ir substance. Viena ir tikpat svarīga kā arī otra.”

Ne tikai noraidot iepriekš minētās hermenētiskās alternatīvas, Elena Vaita arī piedāvāja citu skatījumu uz Bībeles Sola Scriptura interpretāciju. Runājot par Bībeli, kas pati sevi izskaidro, viņa uzsvēra, ka Bībeli ir nepieciešams pē-

tam Elenas Vaitas pašas Rakstu skaidrojumus ir saskaņā ar principu Sola Scriptura, kas ļauj Bībelei skaidrot pašai sevi.

Kamēr daudzi Bībeles kritiķi apšaubā 1. Mozus grāmatas 1-11. nodaļu vēsturiskumu un noraida brīnumus, Elena Vaita paliek saskaņā ar Bībeles praviešiem, kuri apstiprina šo paziņojumu vēsturiskumu un uzticamību. Piemēram, Radīšanas stāsts (1. Moz. 1-2) ir apstiprināts gan Vecās Derības (Ps. 33:6-9, 94:9, 95:4-5, 121:2, 136:5-9, 16:5-6, 148:1-5, Jes. 40:26), gan Jaunās Derības (Ap.d. 17:24-26, Kol. 1:15-16, Ebr. 4:4, Atkl. 14:7) tekstos, un arī Elena Vaita to apstiprina. Bībele norāda, ka Ādams un Ieva krita, čūskas pamudināti (1. Moz. 3) burtiski (Rom. 5:12, 14, 18-19; 2. Kor. 11:3; Atkl. 12:9), un arī Elena Vaita to saprot līdzīgi. Gan Vecā Derība (Ps. 104:6-9), gan Jaunā (Mat. 24:37-39, Ebr. 11:7, 1. Pēt. 3:20, 2. Pēt. 2:5, 3:6) norāda uz Noas stāstu (1. Moz. 6-8) par pasaules plūdiem kā burtisku. Tā uzskata arī Elena Vaita. Kā Sodomas un Gomoras (1. Moz.

atziņu par šiem stāstiem. Šī grāmata ir labs paraugs viņas nodošanās principam Sola Scriptura, pētot Bībeli un pasludinot tās vēsti.

Noslēdzošās piezīmes

Nepieciešams saprast, ka Elenas Vaitas nodošanās principam Sola Scriptura nav pieņemama tiem, kas uzlūko Bībeli no citas hermenētiskās perspektīvas, kas noraida jebkuru pēc-kanonisko praviešu dāvanas manifestāciju vai pat nepiekrīt viņas Bībeles doktrīnu skaidrojumiem. Tomēr laikā, kad kristietība ir sašķelta daudzās Bībeles interpretāciju konfliktējošās skolās un 45000 dažādās kristīgās “konfesijās” (2014), Elenas Vaitas darbi funkcionē kā dievišķs pravietisks filtrs, kas spēj novērst maldīgas interpretācijas, kuras mākslīgi tiek uzspiestas Bībelei, ļaujot tai pašai skaidrot sevi un pieskarties mūsu dzīvei ar tās pārveidojošo vēsti.

TAS IZMAINĪJA MANU DZĪVI

Piedzīvojumu un Ceļa meklētāju nometne ir vieta, kur daudzi jaunieši pieņem lēmumu, kas izmaina visu viņu turpmāko dzīvi. Šogad lēmumu kristīties ir pieņēmuši 13 jaunieši. Kad katrs no viņiem spēra solus kristību ūdeņos, nodomāju, kas gan ir tas pagrieziena punkts, kas ietekmēja viņu izvēli? Jo cik ļoti mēs katrs esam dažādi un individuāli! Un labākais ir tas, ka Dievs mūs pazīst katru personīgi, ceļā dodot satikties ar tādiem pagrieziena punktiem, kas ir atbilstoši mums katram. Tas, kas izmainīja manu dzīvi, var nenozīmēt neko kādam citam. Un gluži otrādi – stāstot par saviem pagrieziena punktiem, mēs varam iedrošināt kādu līdzcilvēku. Dievam ir spēks izmainīt dzīvi! Viņa Vārdam ir spēks ietekmēt prātu un izvēles! Dievs var dot apziņu, ka ir pienācis laiks. Un Viņš par piepildīt ar prieku, kas mudina arvien vairāk un vairāk tuvojies Viņam – garīgā prieka avotam!

Esmu apkopojusi vien dažas liecības par to, kas gan ir izmainījis Piedzīvojumu un Ceļa meklētāju nometnes kristībnieku dzīvi!

Jana Kuzmenkova

Bībeles spēks

Liene Strujeviča

Līdz 16 gadu vecumam biju noliegusi Dievu. Es neticēju, ka Viņš eksistē, neticēju, ka uzklausa lūgšanas, dziedina un palīdz. Līdz brīdim, kad savā dzīvē saskāros ar bezcerību un pilnīgu tukšuma sajūtu. Ar Dievu iepazīnos kādā literatūras stundā, kurā mums mācīja par Bībeli. Tikai tad es sāku saprast, ka Dievs ir vienīgais, kas man varētu palīdzēt. Tā es uzsāku Bībeles studijas un ātri vien nonācu līdz lēmumam kristīties – sapratu, ka vairs nekad negribu iedomāties savu dzīvi bez Jēzus.

Mana dzīve mainījās jau brīdī, kad sāku mācīties Bībeli. Es piedzīvoju lūgšanu spēku, kurš man lika vēl stiprāk noticēt Dievam. Arī tagad, pēc kristībām, es sajūtu Jēzus klātbūtni savā dzīvē un pilnībā uzticos Viņam. Lai arī mans ceļš kopā

Mēneša citāts:

"Jēzus vienmēr ir par jums nomodā un, ja jūs vēlēšities, lai Viņš vada, Kungs jūs apņems ar savu labo iespaidu, darot jūs spējīgus izpildīt Viņa prātu."
(E. Vaita "Vēstis jaunatnei" 12. lpp.)

ar Dievu ir tikko sācies, atceroties savu dzīvi bez Jēzus un salīdzinot to ar Jauno Dzīvi, varu droši teikt, ka esmu pieņēmusi vislabāko lēmumu savā dzīvē! Lai slava Dievam!

Apziņa par īsto laiku

Tabita Rause

Jau vairākus gadus atpakaļ es sāku domāt par savas dzīves nodošanu Jēzum. Izgāju Bībeles studijas materiālus ar savas draudzes mācītāju. Tomēr brīžos, kad tuvojās Ceļa meklētāju nometnes, vairs nejutu nekādu aicinājumu. Domāju, ka kristības agrāk vai vēlāk notiks un nekas jau nebūs slikts, ja šajā gadā nepieņemšu šo mazo, taču ļoti, ļoti svarīgo lēmumu, ko sapratu tikai neilgi pirms savām derībām ar Dievu! Apzinoties, ka ik brīdī pretinieks cenšas darīt visu iespējamo, lai tikai mūs vestu projām no brīnīšķā Radītāja, un arī mēs nevaram paredzēt to, kas notiks nākamajā brīdī ar mūsu dzīvi, saprotot, cik mēs katrs esam lieli grēcinieki, nonācu līdz domām par kristībām! Jutu, ka tajā brīdī Dievs mani īpaši velk sev tuvāk, un ir pienācis īstais laiks!

Slēdzot derības ar Dievu, jutu īpašu savīlņojumu un prieku sirdī. Sapratu, ka visi grēki ir piedoti, ka Jēzus ir mans personīgais Glābējs, sākas jauna dzīve un tagad it īpaši esmu Dieva armijā! Katru rītu pamostoties, cik labi ir apzināties,

REFORMĀCIJAI PA PĒDĀM

Pētot Reformācijas tēmu, šajā numurā esam nonākuši līdz vēsturiski grandiozā notikuma centrālajam punktam. Šīs dienas apskats ir veltīts Mārtiņam Luteram (1483–1546) un viņa atklāsmei par taisnošanu ticībā.

Ir pārsteidzoši lasīt, cik dziļā garīgā tumsībā dzīvoja Luterā laika kristieši. Lai gan neapšaubāmi daudzi bija patiesi dedzīgi Dieva bērni, viņu kristīgā dzīve izskatījās pēc mokām, nevis pēc tuvas sadraudzības ar Radītāju. Grēku piedošanas būtība bija aplāta ar maldi, līdz beidzot pāvests izziņoja, ka nu visi iepriekšējie un arī visi nākamie grēki var tikt piedoti, nopērkot īpašus piedošanas vērstpapīrus jeb indulgences.

Mārtiņš Luters jau kopš bērnības savu vecāku apgādībā iepazīna Dievu un kristīgās ticības vērtības, kas uz visiem laikiem sniedza apziņu par pilnīgu atkarību no Radītāja. Viņš nekad neaizmirs iesākt dienu ar lūgšanu. Tā diena, kad viņa rokās nonāca Bībele, kļuva par liktenīgu. Luters arvien dziļāk apzinājās savu grēcīgumu, kas mudināja viņu vēl vairāk meklēt Dievu. Kā nu viņš mācēja, tā arī mēģināja iegūt piedošanu: tika ieturēts stingrākais dzīvesveids, gavēšana, negulēšana, sevis spīdzināšana. Luters izmisīgi vēlējās iegūt Dieva atzīību, bet atvieglojumu savai sirdij viņš nerada. Dievs Mārtiņa Luterā ceļā deva ticības draugu, kas mudināja novērst skatu no sevis un caur Dieva Vārdu raudzīties uz Jēzu kā grēkus piedodošo Pestītāju. Pagāja vēl kāds laiks, līdz Luterā izmocītajā dvēselē ienāca miers. Šī bagātā atziņa tika izplatīta arī tālāk, jo Luters no ciešanu pilnā mūka kļuva par Evanģēlija vēstnesi Vitenbergas universitātē. Luterā dzīvi izmainīja atklāsmē par to, cik maz dvēseles pestīšanas iegūšanai var dot palāušanas uz saviem darbiem un cik ļoti nepieciešams ir katrā mirklī uzticēties vienīgi Kristus nopelnam. Tas izmaina cilvēka izvēles, tieksmes, ierosmes. Tas dāvā pestīšanas prieku, jo Dieva žēlastība nav nopērkama, bet tā ir brīnišķīga, dzīvinoša dāvana, ko Dievs piešķir saviem bērniem. (Raksts balstīts uz E. Vaitas grāmatu “Lielā cīņa”)

ka Dievs ir ar tevi, kurp vien tu iesi! Zinu arī to, ka būs dažādi pārbaudījumi, no dažādām pusēm. Būs vēl stingrāk jāpastāv par saviem uzskatiem, būs daudz “kāpēc?” par dažādiem lēmumiem, bet, turoties kopā ar Dievu un palaujoties uz Viņu, visas lietas ir paveicamas! Katru reizi, kad atskatos uz dažādiem pārbaudījumiem, redzu, ka Dievs ir reāls un Viņš darbojas. Zinu to, ka tas bija un ir labākais lēmums, ko es pieņēmu savā dzīvē.

Kalpošanas prieks

Kate Jevdokimova

Jau kopš pašas dzimšanas esmu vienmēr bijusi draudzē. Katru sestdienu braucot uz baznīcu, piedaloties, palīdzot

NĀKAMAJĀ NUMURĀ: “ATSTĀJ IESPAIDU. IMPACT RĪGA”, “REFORMĀCIJAI PA PĒDĀM. TURPINĀJUMS”

un iesaistoties, man to

patika darīt arvien vairāk. Gadiem ejot, bija daudz cilvēku, kas pieņēma lēmumu kristīties, un tas man vienmēr likās ļoti priecīgs un svarīgs notikums. Kā jau katru gadu, braucot uz Ceļa meklētāju nometnēm, iepazīnos ar jauniem cilvēkiem, un Ceļa meklētāji man kļuva par ļoti tuvu lietu sirdij. Tā nu es apņēmos sākt mācības pie draudzes mācītāja, lai kristītos. Kad mācītājs jautāja, kur un kad es gribu kristīties, mana pirmā un vienīgā atbilde bija – Ceļa meklētāju nometne. Kristīties šajā vietā ir ļoti liels piedzīvojums, un par savu izvēli esmu ļoti priecīga.

Kopš kristībām ir pagājušas vairākas nedēļas, un pašlaik es jūtos daudz mierīgāka un nosvērtāka. Daudz kas manā dzīvē nav mainījies, viss notiek tāpat kā vienmēr, bet viss šķiet daudz vienkāršāk, priecīgāk. Nav vēlmes dusmoties vai darīt kaut ko, kas nav pēc Dieva prāta. Ir vēlme darīt visu tā, kā to vēlas Dievs, vēlme lūgt, vēlme lasīt Dieva vārdu. Manuprāt, es esmu atradusi pareizo ceļu!

Sestais baušlis

nenogalini !

KRŪ: Māšuk, paej lūdzu nost no spoguļa!

KRĀ: Es nevaru, man jāpucējas. Es došos ciemos pie vārniņas Grietiņas.

KRŪ: Palaid mani pie spoguļa tūlīt! Man jāpaskatās, vai izskatos pietiekami draudīgs.

KRĀ: Kur tu dosies, ja tev jāizskatās draudīgam? Karā vai?

KRŪ: Tieši tā! Mēs ar Fredi dosimies karā ar dažiem rijīgiem un bezkaunīgiem vārnēniem, kuri aprij visus mūsu riekstus! Atceries, mēs pagājušā gadā kopā ar tēti mežā atradām lazdas, pilnas ar riekstiem? Vakar mēs ar Fredi redzējām, kā daži bezkaunīgi vārnu zeņķi vienā mierā rij mūsu riekstus!

mamma: Bet kāpēc tu, Krū, domā, ka tie ir tavi rieksti?

KRĀ: Jā, brālīt, tie taču aug mežā, un mežs nepieder tev, bet visiem putniņiem.

KRŪ: Nu, nē, nekā nebija! Mēs tos atradām pirmie, un tie ir mūsu! Šodien mēs ar Fredi kārtīgi sadosim tiem nekaunīgajiem rīmām, lai zina, kuri ir īstie riekstu saimnieki! Mums ar Fredi viņi ļoti nepatīk! Māšuk, paej nost no spoguļa, lai redzu, vai izskatos pietiekami dusmīgs un biedējošs.

mamma: Krū, bet vai tu gadījumā negribētu paskatīties uz sevi Dieva spogulī?

KRŪ: Dieva spogulī? Labprāt, tikai kur es tādu varu dabūt?

mamma: Šis spogulis ir Dieva Vārds. Jūs ar māsiņu nesen mācījāties Dieva likumus. Vai vari pateikt, kā skan Dieva sestais likums? Vai negribi tajā paspoguļoties un ieraudzīt sevi, kā tu tajā izskaties?

KRŪ: Dieva likumus es, mammucīt, zinu no galvas! Sestais likums ir – „Nenogalini”!

KRĀ: Jā, „tev nebūs nokaut”! Šo likumu arī es labi atceros.

KRŪ: Šo likumu zinu ļoti labi, pie tam es to nekad neesmu pārkāpis! Nevienu nekad neesmu nogalinājis. Ja nu vienīgi kādas sešas mušas un divpadsmit odus, bet tas jau neskaitās, vai ne?

mamma: Tev, Krū, jāpaskatās uz sevi Dieva Vārda spogulī: “Kas savu brāli ienīst, ir slepkava.” Ikkatra netaisnīga rīcība, naids un atreibības gars, kas noved pie ļaunas izturēšanās pret citiem, tavā gadījumā kaušanās, vai liek vēlēt otram ļaunu, ir sestā baušļa pārkāpšana.

mamma: Taisnība. Bet ir viena laba ienaidnie-

mamma: Katru reizi, kad gribam dusmoties vai kādam darīt ko ļaunu, pieiesim pie Dieva Vārda spoguļa, kurā Viņa mīlestībā pret ikvienu atmirdz brīnišķīgs likums "Nenogalini!"

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

KO NOZĪMĒ SOLA SCRIPTURA?

Reformatoru sauklis Sola Scriptura (latīņu valodā “tikai Raksti”) ikvienu aicināja pieņemt Bībeli par savas dzīves mērauklu. Tas aicināja pakļauties Dieva Vārdam kā absolūtajai Dieva autoritātei augstāk pār baznīcu, garīdznieku, koncilu vai zinātnieku autoritāti. Tam ir nepieciešama drosme un Dieva Vārda pazīšana.

Romas katoļu teologi dažkārt izraisa protestantu apjukumu, uzdodot jautājumu: “Kur Bībelē redzams princips Sola Scriptura?” Reformatori iedrošināja vienkāršos darba cilvēkus lasīt Svētos Rakstus. Tas izraisīja skandālu, jo Bībele tika lasīta bez garīdznieku kontroles. Vienotībā ir spēks, bet protestantisms ir sašķelts vairākos atzaros, kuri nav savā starpā vienoti atbildēs pat jautājumā par kristību un piemiņas mielastu ar visu saukli – Sola Scriptura. Uz to katoļu teologi norāda, ka princips Sola Scriptura izraisa tikai viedokļu daudzveidību, kas ir baznīcas autoritātes atmešanas sekas. Tie apgalvo, ka tikai Baznīcas autoritātē var rast stabilitāti nogurušie no protestantu viedokļu dažādības. Tomēr te tiek noklusēts, ka arī Romas katoliskās Baznīcas mācība mūsdienās nav tāda pati, kāda tā bija 6. gadsimtā vai pat 13. gadsimtā. Dogmāti par pāvesta nemaldību, glābšana caur Mariju un Marijas debesbraukšanu miesā ir samērā jauni un tie netiek apstiprināti ne Bībelē, ne arī pašas Baznīcas tradīcijā.

Kas IR Sola Scriptura?

Raksti atklāj un apliecina, kāds ir Dievs attiecībā uz cilvēci, kāds ir cilvēks un pasaule.

Raksti satur visas nepieciešamās zināšanas par cilvēka glābšanu Jēzū Kristū (Jāņa 5:39, 20:31).

Raksti ir pietiekoši vadonis kristīgajā mācībā, ticībā un praksē (1Pēt. 2:2). Tikai Rakstos var atrast visu, kam kristietim būtu jātic un kā jāpielūdz Dievs.

Raksti paši sevi apstiprina, izskaidro un paskaidro, kas ir saistošs un kas nav, tie vienmēr ir pietiekoši ticības apliecinājumi (2Tim. 3:16-17). Tie ir jāskaidro tikai saskaņā ar pašas Bībeles teksta iekšējo un vēsturisko liecību.

Lietas, kuras Rakstos nav nosauktas tieši vārdā, ir jāizvērtē ar Rakstos esošo principu palīdzību.

Viss ārpus Bībeles teksta esošais, arī tradīcijas, ir jāizvērtē saskaņā ar Rakstu liecību (1Tes. 5:20-22). Visas tradīcijas ir pakļautas Svēto Rakstu izvērtēšanai un autoritātei.

Tikai Svētie Raksti apstiprina Svētā Gara darbību un praviešu gara dāvanas izpaušmes (2Tim. 2:7). Tie ir nemaldīga Dieva gribas atklāsmes, kristieša rakstura standarts un ikkatrias pieredzes pārbaudes mērs.

Rakstu autoritāte ir pārāka pār baznīcu, koncilu vai individuālu cilvēku viedokļiem (1Tim. 3:15, pilnā vienmēr ir apakš tā, ko tas balsta). Draudze un tās mācība vienmēr ir pakļauta

Bībelei.

Ir tikai viens Dieva Vārds, kā ir viens glābšanās ceļš caur Kristu Jēzu (Ef. 4:4-6).

Princips Sola Scriptura balstās uz senebreju un sengrieķu valodas pamattekstiem, un no tiem precīzi tulkotajiem Bībeles tekstiem.

Sola Scriptura aicina uz personisku un dzīvu sadraudzību ar Jēzu Kristu, balstoties uz Rakstu tekstā atklāto mācību (Apd. 26:20-23; 1Kor. 15:1-4; Ef. 2:20).

Kas NAV Sola Scriptura?

Rakstos nav pilnīgi visas zināšanas par pasauli, cilvēku un Dievu (Jāņa 21:25).

Raksti nesniedz glābšanu, bet atklāj mums Glābēju, Viņa aicinājumu, apsolījumus un nodomus. Bībele nav jāpielūdz.

Bībelē nav aizlieguma to skaidrot un šo Rakstu interpretāciju pielietot dzīvē.

Ne viss Rakstos ir saistošs arī mūsdienās (apgraižšana, jēra upurēšana par grēkiem utt.).

Ja Rakstos kaut kas nav nosaukts tieši vārdā, tad tas nenozīmē, ka tas būtu pieļaujams (smēķēšana, narkotikas, pornogrāfija utt.).

Raksti neaizliedz tradīcijas, bet dod tām novērtējumu (pastāv arī Dievu pagodinošas tradīcijas, pret kurām nav Rakstu liecības).

Raksti apraksta Svētā Gara vadību un praviešu gara dāvanas, nosakot to patiesīgumu.

Principu Sola Scriptura grūti pilnā mērā attiecināt uz cilvēku autoritāšu sagrozītajām Bībeles versijām, jo tajos nav visi Rakstos dotie Dieva vārdi. Stāv rakstīts: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra Dieva Vārda.” (Lūkas 4:4) To liecina Raksti, bet šo frāzi vairs neatrast jaunajos Bībeles tulkojumos. Kāds iebildis: “Tā ir atrodama Mateja 4:4!” Tomēr tur nav gluži tas pats. Kad Dieva Vārdam tika pielikti klāt vai atņemti nost vārdi (1Moz. 3. nod.) – visa pasaule aizgāja ļaunuma un nāves pilno vēstures ceļu.

Sola Scriptura nenozīmē, ka glābšana būtu iegūstama vienīgi caur burtisku sekošanu Bībeles tekstam, bez kontakta ar Bībeles Autoru.

Dieva Vārda autoritāte un tās vēsts nav ierobežota kādas vienas konfesijas skaidrojumu vai prakses rāmjos pat arī tad, ja tā apgalvo, ka savu autoritāti balsta tikai uz Sola Scriptura.

Princips Sola Scriptura nepieļauj iespēju, ka patiesības vārdam varētu būt varianti, vairāki glābšanās ceļi caur Kristu, vairāki Pestītāji utml.

“Meklējiet tā Kunga grāmatā un lasiet: tur nekā netrūkst no sacītā, jo tā Kunga mute pavēlēja, un Viņa Gars to veicis” (Jes. 34:16).

20.-27.
AUGUSTS
2017

DZĪVES PRIEKŠ IMPACT RĪGA

VAIRĀK INFORMĀCIJAS:

www.facebook.com/IMPACTLatvia/
impact.latvija@gmail.com

JANA JANSONE
+371 27 468 680

IMPACT:
Inspiring
Members to
Proclaim the
Advent of
Christ
Together

 IMPACT
Latvia

Vai mīlestība tiešām iet cauri mūriem?

— ne tikai cietumu mūriem un koncentrācijas nometņu dzelonbrāšu žogiem,
bet arī slimības, sociālās atšķirtības, aizspriedumu un nepiedošanas mūriem?
Un varbūt pat baznīcu mūriem?

Korija ten Būma (1892–1983) — holandiešu pulkstenīmeistare un kristiete, kura II Pasaules kara laikā kopā ar savu ģimeni glāba ebrejus, līdz 1944. gadā pati nonāca apcietinājumā... Šis ir viņas dzīvesstāsts, grāmata par to, ko kristietim darīt, kad ļaunums uzvar. Jaukties politikā vai nejaukties? Izlikties nekā neredzam? Melot vai nemelot okupācijas varai? Piedot vai nepiedot? Un cik tālu vispār var tikt pārbaudīta cilvēka ticība?

Visa cilvēces vēsture norit zem krusta zīmes...

— pat ja šis krusts ir Rāvensbrikā ieslodzītajām uz muguras uzšūtais X
vai mironģalva ar sakrustotiem kauliem uz nacistu virsnieka kokardes...

Grāmata nopērkama
kristīgajā grāmatnīcā „Amnis” Rīgā, Lāčplēša ielā 37, un Liepājā, Siena ielā 10,
kristīgajā izglītības centrā „Tava izvēle” Rīgā, Timoteja ielā 1 (pie Centrālās stacijas)
un drīzumā arī citur, tostarp adventistu grāmatu galdos.
Internetā www.amnis.lv un www.manna.lv

Izdota Valmierā 2017. gadā